

OBSAH

Vánoční tradice	1
Přemýšlíš o Kristu?	4
Narození Ježíše z panny	4
Břemeno hříchu	12
Singapur, Malajsko a Mauritius	12
Život není pohádka	16
Existuje Bůh?	17
Přečetli jsme za vás	19

VÁNOČNÍ TRADICE

První křesťané slavili až do poloviny pátého století Ježíšovo zmrtvýchvstání, ale ne jeho narození. Ve čtvrtém století římská církev zkřesťančila pohanský svátek, kterým Římané oslavovali narození boha Slunce a určila 25. prosinec jako den narození Ježíše Krista. 25. prosinec biblicky neodpovídá dni Ježíšova narození, protože podle popisu a historických záznamů se Ježíš narodil někdy na podzim. V dávných časech byl mezi pohany populární zimní fes-

tival a mnoho vánočních zvyků, včetně vánočního stroměčku, pochází právě z pohanských oslav. Římané zdobili chrámy zelení a svíčkami.

Kolem vánoc vzniklo v minulosti mnoho dohadů. V Anglii byl v roce 1644 dokonce 25. prosinec vyhlášen jako pracovní den. Američtí puritáni odmítali vánoční oslavy úplně a 25. prosince pracovali. Martin Luther, otec reformace, byl prý první, kdo použil svíčky na vánočním stroměčku. K vánoční tradici patří i svatý Mikuláš, který byl nejpopulárnější v Holandsku a stal se součástí vánočních oslav v mnoha zemích. Děti očekávaly drobné dárky do dřeváčku, a později, z praktických důvodů, se zvyk změnil na punčochu, do které se toho víc vejde. Síla tradice ovlivnila i ateisty a ti si do oslav vsunuli dědu Mráze.

První vánoční pohled poslal britský voják Dobson v roce 1844 a vánoční pohledy se začaly prodávat v r. 1846 v Anglii. V dnešní době se tisk a prodej vánočních pohlednic stal jen v Americe více než miliardovým podnikáním, aniž bychom brali v úvahu cenu poštovního. Posílání vánočních pohlednic propadl víceméně celý svět.

V dnešní době jsou vánoce dobou dávků, aniž bychom příliš přemýšleli o jejich smyslu. Někteří lidé jsou dokonce pobouřeni, že se do vánočních oslav zatahuje náboženství a vůbec si neuvědomují, že vánoce jsou oslava narození Ježíše Krista. V Americe soudí ateisté radnice, kostely a jiná veřejná místa, kde si dovolí vystavit jesličky. A tak se nám může zdát, že vánoce jsou čas pomijivých zbytečností, které se pod vánočním stroměčkem kupí. Vánoční den, stejně jako každý jiný den, by měl být křesťanskou oslavou všem, kteří mají Ježíše Krista v srdci. Dříve, než se účastníme, jakýchkoliv oslav, měli bychom znát jejich význam.

Americká tradice se od evropské liší v mnohém, snad především proto, že my pocházíme ze země katolické tradice a Amerika je tradičně zemi protestantů. Vánoční oslavy v Americe začínají počátkem prosince. Obchody jsou vyzdobené a natřískané zbožím k prasknutí. Vánoční stromček se zdobí již v prvním prosincovém týdnu a krásně zabalené dárky se pokládají pod stromček postupně až do vánočního dne i se jmenovkou, pro koho jsou. Trochu jsme si v rodině tuto americkou tradici přizpůsobili tím, že jsme dárky dávali pod stromček také, ale bez jmenovek. Vánoční dárky se v Americe rozbalují na Štěpána, tedy den po Štědrém večeru a naši kluci velice rádi přijali naši tradici a otevírali dárky na Štědrý večer. My jsme dodržovali tradiční štědrovečerní večeři, jen kapr se v Americe nejlí, není ani k mání, protože to je podřadná ryba. Čerstvé mořské ryby jsou daleko chutnější. Američané mají tradičně místo kapřích, krocaní hody.

Vánoce v Asii si co do výzdoby s ničím jen tak nezadají. Hong Kong a Singapur se rozsvítí barevnou nádhrou, ohromné mrakodrapy jsou celé osvětlené nekonečnými barevnými ornamenty blikajících žárovek. Obzvláště večer se kóruje a fotografuje. Země, které jsou většinou nekřesťanské, oslavují vánoce spíše ze světských a komerčních důvodů. Ale to se dnes děje i ve většině křesťanských zemí. Zapomíná se, proč se vánoce oslavují. O to víc jsme byli překvapeni vánoční atmosférou na Novém Zélandě. Těšili jsme se na nové vánoční zážitky, ale jako by zde vánoce ani neexistovaly. Stromčky, pokud byly, jsou zubožené ošklivá košťata. Asi proto, že jsme byli v protinožci a v zimě mají léto. Špičky větviček jsou v plném růstu, a jen se stromek užizne, větve okamžitě zplihnou. Nejsou ani vánoční ozdoby, všechno je jaksi odybte. Na stromčku místo ozdob visí nafukovací balóčky, žádná světýlka, jen řetězy z krepového papíru, sem tam nějaká střípka ze staniolu. Není ani Mikuláš, Santa Claus. Nikde ani koleda, jen vrcholky skalisek a ticho. Štědrý den jsme strávili v Queenstownu. Na Novém Zélandě je od poloviny prosince do poloviny ledna mrtvo, lidé si berou dovolenou. Do téhle vánoční „pohody“ začala kvíčet skotská muzika a

celou situaci zachránila Armáda spásy, která zahrála a zazpívala pár tradičních vánočních koled.

V tropické Indonésii jsme strávili čtyři vánoční sezóny. Jak se slaví vánoce v tropech, v muslimské zemi, kousek pod rovníkem? Indonésie se snaží být celému světu příkladem. Pokud zůstane muslimská víra dominantní vírou, jsou ostatní vyznání tolerována a kvete tak zvaná „pančasila.“ Většina lidí, obzvláště cizinců z křesťanských zemí, je touto ekumenickou filosofií nadšena. Jak je to „hezké“, že všichni, ať jsme jakéhokoliv vyznání, jdeme za jedním cílem — dosáhnout Pána Boha svým způsobem. Mnoho indonéských křesťanů, a nejen indonéských odmítá, jak se zdá, toto biblické varování:

♥ *V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk. 4:12)*

Ateismus se zde nepěstuje. Být ateistou je v Indonésii protizákonně. Indonéští muslimové, protože si zakládají na dobrých skutcích, nám křesťanům prokazují veškerou sváteční pozornost. Vánoční pohledy, blahopřání přicházejí v duchu „pančasily“ od každého. Až jsme měli výčitky, jak jsou ve svém mnohonáboženském duchu tolerantní a my tak biblicky „omezení.“ Přece jim nebudeme posílat blahopřání na Mohamedovy narozeniny, když „není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem,“ kromě Ježíšova. To by bylo, jako kdybychom jim blahopřáli, že jsou na dně moře a ten kámen, co mají přivázaný kolem krku jim neodvážeme. My, bibliční křesťané, jsme pronásledováni kvůli našemu exkluzivismu. Kdyby si každý mohl přidat našeho Ježíše a Bibli ke svým pověrám a tradicím, tak bychom byli tolerováni a možná i vítáni.

Indonéští křesťané slaví vánoční svátky daleko více duchovně než materialisticky. Jídlo a pití je k vánočním oslavám jen přidruжено. Nejdůležitější je program. Naše podnikové oslavy duchovně překonaly většinu vánočních programů, které známe z křesťanských shromáždění a kostelů všech denominací. Oslav se účastnilo asi tisíc zaměstnanců a Pán Bůh byl oslaven, díky opravdovým a obětavým biblickým

křesťanům, až se nám dušičky tetelily. Zažili jsme něco tak nečekaně pěkného, důstojného a obsahuplného v zemi, kde je křesťanství v desetiprocentní menšině. Hlavní kazatel, norský misionář, kázal s velkým nadšením. Žádné sladké a o-mamné svádivé líbivé řeči o míru a pokoji na zemi, ale spásná novina pro ztracené duše hříšníků.

Ekvádorské zvyklosti jsou také jiné. Začátkem prosince se oslavují narozeniny hlavního města Quita. Quito patří k nejstarším městům amerického kontinentu a oslavy jsou velkolepé. Nejříve se zastaví většina práce, i pošta nám přestala chodit. V určený večer vyrazí rozjařené davy do ulice. V parcích hrají orchestry, tam kam jsme se šli podívat my, vyhrávala kubánská skupina a celá veselice byla pod patronátem firmy pálicí kubánský rum. Další skupina z Mexika bavila obecenstvo v rytmu mariáči. Do toho vybuchoval několikadínový ohňostroj. Některé ulice byly uzavřené a tam domorodí Indiáni kuchtili a všude tekla ohnivá voda. Prodávaly se kašlíky, malé i velké lahve alkoholu, který je zde relativně velice levný a v ohromném množství. Pili muži, ženy i děti. Ještě druhý den jsme viděli odpadlé opilce, jak vyspávali noční hýření.

Celý týden probíhají býčí zápasy, ale ty do vánočních příprav ani pohody, aspoň podle nás, nepatří. Na ulicích vyrostly slátané budky a prodávají se vánoční ozdoby a především keramické figurky do jesliček. Všude jsou velké hromady mechu, šišky a různé suchopárné rostlinky, kterými se betlémové domečky všech velikostí zdobí. Vánoční stromečky jsou symetricky sestříhané túje.

Jihoamerické země oslavují vánoce v katolické tradici. Kostely a chrámy jsou na sváteční sezónu vyzdobené a bývá tradicí, že se chodí do kostelů obdivovat vystavené jesličky odpoledne před Štědrým večerem. Šli jsme se také podívat, ale celá atmosféra nás zklamala. Jezulátko chybí a do prázdných jesliček se hází bankovky. Snad o půlnoci je tam uloží. Jarmareční hluchá indiánská tlačnice, kejkliři a prodáváci, neuvěřitelná špína, děti i dospělí válející se ve zvracích, kobylicích a všudepřítomný alkohol do vánoční vzneše-

nosti nezapadal. Všude je tolik zboží a potravin kolik budeme mít doma až za mnoho let.

Vánoce jsou doba, kdy se rozdávají dárky nejen v rodině, mezi příbuznými a přáteli, ale především zcela neznámí lidé přicházejí a očekávají, že dostanou vánoční nadílku. Je to něco, co vánoční pohodu spíš kazí. Tři dny před a dva dny po Štědrém večeru, přicházejí desítky a desítky dětí i dospělých a dožadují se až nevybíravým chováním nadílky. Připravili jsme sto balíčků, ale to nestačilo. Zvonek drnčí od rána do večera. S odkazem na určitý den a hodinu pak někteří přijdou i třikrát. Potom vám slupky z ovoce pohodí přímo před brankou, takže to před naším domem vypadalo velmi domorodě. Na ulicích je velké množství žebráků a opilců a všichni se odvolávají na vánoční svátky.

V rodinách, mezi přáteli i v zaměstnání probíhají vánoční oslavy, fiesty, celý měsíc. Mají jinou atmosféru. Fiesta je fiesta za každé okolnosti a provázejí ji až dětské zábavy. Byli jsme v menším šoku, když jsme viděli vánoční inscenaci betlémské scény. Naši vedoucí si nasadili na hlavy oslí uši, procesí maškarních velbloudů, oslů a ovci doprovázelo Josefa a Marii do Betléma. Král Herodes seděl na trůnu v červeném hábitu a královským pláští z krajových záclon, moudří muži před krále předstupovali a náš japonský misionář mluvil s Herodem japonsky a ten mu odpovídal „Mitsubiši, Suzuki, Mazda“ za smíchu dospělého ale dětského obecenstva. Nebýt na misionářské půdě, byli bychom asi pobouření, ale i tak je těžké přijmout takový kulturní šok. Vše má pohanský kamevalový nádech. Z oslav velikonoce, z průvodu „ku-klux-klanů“ s kříži jsme byli také šokováni.

Zakončíme dnešní vánoční putování tím, čím před téměř dvěma tisíci lety začalo. Charles Spurgeon, slavný anglický kazatel minulého století napsal:

Naše malá planeta zasvítla mimořádným světlem mezi ostatními sesterskými planetami, když se náš Stvořitel po ní procházel v lidském těle. Když jste slyšeli poprvé o této návštěvě utěleného Boha a užijete se do této skutečnosti, budete ji

okouzlení po celou věčnost. Toto je podstatná evangelia, nikdy nikým nenapodobitelná a skutečná událost. Vtělení Boží a ještě úžasnější obětování na kříži nám vydobylo věčný život. Není možné tyto dvě události od sebe oddělit, protože kdyby se byl Pán Ježíš jenom narodil a bychom žádnou naději na věčnost. Tak, jako ti na pohled bezvýznamní pastýři na poli, i my dnes oslavujeme Pána Boha pro Jeho nekonečnou lásku k nám, která nám přinesla spasení, právě skrze narození Ježíše Krista v Betlémě.

— kas —

PŘEMÝŠLÍŠ O KRISTU?

Mladík:

Jsem příliš šťastný a bezstarostný na to, abych si kazil radost přemýšlením o Kristu. Na něho mám ještě hodně času.

Mladý muž:

Jsem příliš zaměstnán, abych přemýšlel o Kristu. Nejprve musím dosáhnout postavení a vydělat hodně peněz.

Zralý muž:

Mám příliš mnoho starostí v zaměstnání, abych si udržel postavení, abych nebyl předčasně vytlačen mladšími. O Kristu budu přemýšlet až v penzi.

Starý muž:

Jsem příliš starý, abych tomu všemu vůbec porozuměl. Proč bych si měl lámat hlavu přemýšlením. Tolik let to šlo bez Krista, půjde to bez něho i nadále.

Umírající muž:

Jsem příliš nemocen a trpím. Nejsem schopen vůbec myslet.

Smrt:

Je příliš pozdě myslet.

Věčnost:

Je věčné přemýšlení o pozemském životě a Božím soudném dnu.

— Přeloženo s povolením vydavatele The Path of Life —

NAROZENÍ JEŽÍŠE Z PANNY

Smysl Vánoc nevězí v dárkách a příjemné pohodě. Vánoce nám připomínají narození Božího Syna, tedy Boha. Jenom Bůh může sejmut našeho hříchy. Kdyby byl Ježíš jenom člověk, zplozen mužem, tak jsme ztraceni, protože Bible učí — proklet buď muž jenž doufá v člověka. Připomeňme si v tuto vánoční dobu, že děťátko, Jezulátko, není bezmocný kojenec, ale Pán všeho, velmistr vesmíru, Divuplný rádce, Božský bohátýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje. Plencičky nám jenom připomínají Ježíšovu lidskost, ale pamatujme, že člověk-Ježíš je Bůh-Kristus. Přemýšlejme o tom! Jeho panenské narození je tak důležitě, že Jan napsal:

♥ *Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten Antikrist, který popírá Otce i Syna. (1.Jan 2:22)*

Ten, kdo nám řekne, že Ježíš byl zplozen lidským otcem, toho můžete směle označit za Antikristova ducha, ať běhá do kostela nebo shromáždění sedmkrát do týdne, a jistě není spasen.

Ať se vám Ježíš Kristus stane Spasitelem a Pánem. Přijměte jej a odvráťte se od světa. To je ten největší dar, který můžete tyto Vánoce přijmout — Boha samého.

♥ *A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíše Krista. (Jan 17:3)*

Povězme si tedy „něco“ o Ježíšově narození. To „něco“ o Ježíšově narození by mělo mít velké „N“, protože Ježíšovo narození je opravdu „Něco.“ Ježíš se totiž narodil z panny. Tedy z ženy, která až do Ježíšova narození nepoznala muže. Ježíšovo narození z panny má pro biblického křesťana klíčový význam. S jistotou můžeme tvrdit, že ten, kdo v Ježíšovo narození z panny nevěří, určitě není křesťanem. Vždyť na Ježíšově Božství, jeho zplození Duchem svatým, spočívá celá biblická dobrá novina naší spásy. Uděláme-li z Ježíše Krista normálního člověka, zplozeného normálním mužem, potom můžeme zaho-

dit celou Bibli i s jejím praktickým přínosem spásy. Zůstane nám v ruce jen kus starodávné literatury. Kdyby byl totiž Ježíš nemanželským synem, nebo manželským synem Josefa a Marie, potom by nebyl Bůh, nýbrž pouze člověk. Jestliže není Bůh, potom jeho výroky o svém Božství jsou lži. Jestliže jeho učení jsou lži, potom jeho spása je jen humbuk. A jestliže jeho spása je jen humbuk, tak my všichni, kdo v něj věříme, jsme ztracenci. Bez Kristova Božství není spása.

Nemohu vám vysvětlit jak Duch svatý oplodnil Marii. Vždyť ani jeden lékař nerozumí obyčejnému přirozenému vzniku života, který může jen odpozorovat a popsat. S největší pravděpodobností, Duch svatý v Mariině vajíčku stvořil dokonalou mužskou pohlavní buňku, která nepřenášela hříšnou povahu, tak jak je to vlastní každé mužské spermii, jenž je vždy hříchonosičem. Kdyby byl Ježíš Kristus zploden obyčejným mužem, musel by být hříšný, a potom by nemohl do sebe vstřebat náš hřích. Jenom čisté může vstřebat špínu. Jenom Kristova bezhříšnost zaručuje naši očistnou spásu. Jenom svobodný může vykoupit otroka. Jestliže byl Ježíš zploden mužem, potom by byl otrokem hříchu, jako my. Potom jsme ti nejpoltovánímhodnější lidé, protože vkládáme naději v člověka a Bible učí, že ten, kdo doufá v člověka — nechť jest proklet.

O Kristově Božství stále někdo pochybuje. Líbí se mi rozmluva Ježíše s farizeji:

♥ „Co si myslíte o Mesiášovi? Čí je syn?“ Odpověděli mu: „Davidův.“ Rekl jim: „Jak to tedy, že ho David u Duchu svatém nazývá Pánem, když praví: 'Řekl Hospodin mému Pánu: Usedni po mé pravici, dokud ti nepoložím nepřátele pod nohy.' Jestliže tedy David nazývá Mesiáše Pánem, jak může být jeho synem?“ A nikdo nebyl s to odpovédět mu ani slovo; od toho dne se ho již nikdo neodvážil tázat. (Mat. 22:41-46)

Na otázku, koho je Ježíš Kristus syn z otcovy strany, musíme odpovédět všichni. Správná biblická odpověď podmiňuje náš první krok ke spásě. A co si mysleli

obyčejní lidé? Když Ježíš přišel do končin Cesareje Filipovy, ptal se svých učedníků:

♥ „Za koho lidé pokládají Syna člověka?“ Oni řekli: „Jedni za Jana Křtitele, druhí za Eliáše, jiní za Jeremiáše, nebo za jednoho z proroků.“ Řekne jim: „A za koho mne pokládáte vy?“ Simon Petr odpověděl: „Ty jsi Jsi Mesiáš, Syn Boha živého.“ Ježíš mu odpověděl: „Blaze Tobě, Šimone Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.“ (Mat. 16:13-17)

A dnešní lidé? Československé statistiky nemám po ruce, snad budou brzy k dosažení. Podívejme se tedy na statistiku nejbibličtější země světa — Spojených států.

Jen 44% studentů protestantských teologických fakult věří v narození Ježíše Krista z panny. Jen 69% amerických baptistů věří v panenské početí Krista. Jen 66% luteránů, 57% presbyterů, 39% episkopálů, 34% metodistů a 21% kongregacionalistů věří v panenské narození Krista. Je to neveselé. Jestliže více než polovina amerických protestantů, včetně nastupujících pastorů, popírá Kristovo Božství, co můžeme očekávat od světa? Vždyť popření Kristova Božství, že Ježíš je Kristus, je Antikristův duch. Nevěříme nikdy tomu, čemu věří většina. Vždyť Bible říká:

♥ A co když někteří byli nevěrní? Nezruší jejich nevěrnost věrnost Boží? Naprosto ne! Ať se ukáže, že Bůh je pravdivý, ale každý člověk lhář ... (Řím. 3:3,4)

Ježíšovo neposkvrněné početí, to, že se narodil z panny, že neměl lidského otce, je kardinální pro celou křesťanskou biblickou víru. Vždyť Matouš otvírá celý Nový zákon ve druhé kapitole touto pravdou:

♥ ... Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co u ní bylo počato, je z Duchu svatého ... To všechno, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: „Hle, panna počne ...“ (Mat. 2:20-22)

Mnozí pochybovali a pochybují o Ježíšově narození z panny. Prý tehdy bylo tolik

mýtů o panenském početí, že Matouš jeden z nich namontoval do svého evangelia! Pravda, existovalo mnoho mýtů o panenském početí. Ale autorem každého takového mýtu je Satan. Lidé třeba věřili, že Alexandr Veliký byl zrozen z panny tak, že Zeus, ve formě hada, oplodnil Alexandrovu matku. Zeus se v řecké mytologii často převléká za zvířata i za mořskou pěnu, aby v této formě oplodňoval ženy. Jestliže si Matouš vypůjčil jednu z takovýchto legend, pak je lhář a Bible není Boží slovo, inspirované Duchem svatým. Boží slovo by bylo jenom lidským výmyslem. Starý zákon předpovídal narození Mesiáše z panny. Avšak plně objasnění této Boží záhady se objevuje až v Novém zákoně.

♥ Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, panna počne a porodí syna ... (Iza. 7:14)

Přirozeně, jestliže je zřejmé z Nového i ze Starého zákona, že Ježíš je syn člověka a Kristus Syn Boha, tedy Bůh v lidském těle, tak také tato pravda bude první na mušce nepřátel a falešných učitelů, kteří se snaží rozbít celé biblické křesťanství. Nepřátelé biblického křesťanství připomínají představitelů totalitních systémů. Například komunisté neoplyvají příliš velkou inteligencí a vzdělaností, ale pud sebezáchovy jim funguje znamenitě. Vycítí okamžitě, co je ohrožuje, aniž by intelektuálně věděli proč. A stejné je to s nepřáteli biblického křesťanství. Ti vyčenichají, aniž by si uvědomovali proč, základy, na nichž biblické křesťanství stojí. Tyto základy potom začnou podkopávat. První pevný biblický úhelný kámen je Boží kreace, kterou nepřátelé podkopávají výukou evoluční teorie. Druhý biblický úhelný kámen je Ježíšovo Božství. Jeho popření Bible dokonce ztožňuje s Antikristovým duchem. A tento základ nepřátel podkopávají velmi přesvědčivě — žena, má-li porodit, tak se musí vyspat s mužem. S tím Ježíšovo Božství padá, a navíc, Marie předmanželsky smilnila. Naopak křesťané obvykle pudově necítí, na čem jejich víra spočívá, protože k Bibli nezaujímají nepřátelství, Bible je neohrožuje. Mnozí laxní křesťané nemilují Boha a Jeho slovo tak, jak by měli. Proto je nepřátelé Bible lehce sesadí ze základů

biblické víry. Tito „křesťané“ pak přistupují na kompromisy — vždyť na tom ani tak moc nezáleží, zda-li Bůh tvořil evolucí, nebo jestli byl Kristus skutečně zplozen Bohem Duchem svatým, nebo ne. Tak se tedy podívejme zblízka na tuto nejdůležitější událost lidských dějin, na narození Boha z normálního člověka, z panny Marie.

První hledisko, z kterého budeme zkoumat pravost narození Ježíše Krista z panny, je Ježíšovo početí.

Zamyslíme-li se nad tímto zázrakem, nemůžeme zůstat neteční. Matoušovo evangelium začíná takto:

♥ Listina rodu Ježíše Krista, syna Davida ... (Mat. 1:1-17)

A teď následuje řada pradědů, dědů a otců až po Josefa — manžela Marie. Tyto verše ukazují lidský rodokmen Ježíše. Ale Matouš pokračuje:

♥ Narození Ježíšovo se událo takto: Jeho matka Maria byla zasnoubena Josefovi, ale dříve než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha svatého. (Mat. 1:18)

A tento verš ukazuje Boží rodokmen Krista.

Je velmi zajímavé, že „Listina rodu“ v Matoušovi 1:1 je stejné řecké slovo jako „Narození“ v Matoušovi 1:18. Jinými slovy, jeden rodokmen — „Listina rodu“ je lidský a druhý rodokmen — „Narození“ je Božský. Matouš tedy jasně potvrzuje, že Ježíš Kristus byl zplozen Bohem Duchem svatým.

Podívejme se na Marii. Moc o ní nevíme, ale i to málo, co nám Bible prozradí, stačí. Můžeme bezpečně říci, že rodokmen v Lukášovi 3:23-28 je Mariin a že její otec se jmenoval Heli. Dále můžeme říci, že Marie měla sestru, která se také jmenovala Marie, což bývalo obvyklé.

♥ U Ježíšova kříže stály jeho matka a sestra jeho matky, Marie Kleofášová ... (Jan 19:25)

Do třetice víme, že Marie měla sestřenicí Alžbětu:

♥ *Hle, i tvá sestřenice Alžběta počala ve svém stáří syna ... (Luk. 1:36)*

A co nám Bible říká o Mariině povaze? Marie určitě nepocházela ze zámožné rodiny. Bůh si ji vybral. Musela to tedy být dívka podle Božího vkusu. Pracovitá, čistá a spravedlivá. Marie měla neotřesitelnou víru, vždyť s ní neotřáslou následující:

♥ *Přistoupil k ní (anděl Gabriel) a řekl: „Bud' zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“ Ona se nad těmi slovy velmi zarazila a uvažovala, co ten pozdrav znamená. Anděl jí řekl: „Neboj se, Maria, vždyť jsi nalezla milost u Boha. Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš ... Jak se to může stát, vždyť nežij s mužem?“ Anděl jí odpověděl: „Sestoupí na tebe Duch svatý a moc Nejvyššího tě zastíní ...“ Marie řekla: „Hle, jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.“ (Luk. 1:28-38)*

Jak by se asi zachovala dnešní věřící dívka? Snad by si myslela, že jí přeskočilo a šla by k psychiatrovi. Marie se však bez sebemenšího zaváhání podrobila oznámení, které bylo nesmyslné i pro ni — vždyť nežila s mužem! Jen člověk s neotřesitelnou vírou přijme zdánlivě nesmyslné. Noe také budoval koráb, což se zdálo být úplným bláznovstvím, když nikdy nepršelo.

Marie byla odvážná. Víte, co znamenalo v židovské kultuře smilstvo? A ještě k tomu s následkem? Co si myslela? Jak odůvodní své těhotenství Josefovi a lidem? Jenom víra dodá odvahu i před případným ukamenováním. Když už těhotná Marie navštívila svou sestřenici Alžbětu, tak velebila Boha.

♥ *Duše má velebí Pána a můj Duch jásá v Bohu mém Spasiteli, že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. Hle, od této chvíle budou mne blahoslavit všechna pokolení, že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. Svaté jest jeho jméno. (Luk. 1:46-49)*

Z tohoto díkůvzdání Bohu vyplývá, že Marie byla nejpochovanější žena. Zdůrazňuji ženu, protože Marie byla normální člověk, byla zplozená normálním otcem Helim

a narozena normální ženě, takže podléhala hříchu jako každý jiný smrtelník. Vždyť Marie sama řekla: „Můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli ...“ Marie potřebovala Spasitele jako kterýkoli jiný člověk, jinak by v Božím slově lhal. Navíc, Ježíš přišel v podobnosti hříšného těla, které musel zdědit po normální smrtelné, ale nejpochovanější ženě. Po kom jiném? Po Duchu svatém určitě ne!

♥ *Jako oběť za hřích poslal svého vlastního Syna v těle, jako má hříšný člověk ... (Řím. 8:3)*

Vždyť by nás ani nemohl spasit, kdyby byl narozen mimo hříšné lidstvo. Marie měla víru, Marie žila tím, v co věřila. Marie svým podrobením potvrdila duchovní celistvost.

Podívejme se nyní na její zasnoubení s Josefem. O Josefovi víme také málo. Název jeho povolání v řečtině znamená tesař nebo zedník. Patrně stavěl domy, takže byl obojí. Zřejmě byl stejně chudý jako Marie. Kdyby byl bohatý, tak by si při útěku do Egypta mohl dovolit spřežení místo oslíka. Josef byl spravedlivý a bohabojný:

♥ *Její muž byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě, proto se rozhodl propustit ji potají. (Mat. 1:19)*

Josef nebyl pomstychtivý, byl spravedlivý Boží služebník. V tomto verši je zajímavé, že je Josef nazván Mariiným mužem, i když v předešlém verši stojí „Marie byla zasnoubena Josefovi.“ V židovské tradici bylo zvykem, že svatba měla dvě fáze. První „kiddušin“ byla zkušební smlouva, během které se manželé nesměli stýkat a byli pod přísným rodičovským dohledem. Pár byl už právoplatně oddaný. „Kiddušin“ trval 12 měsíců, aby bylo zaručeno panenství nevěsty a vyloučeno narození nemanželského dítěte. Kdyby byla smlouva během „kiddušinu“ porušena, následoval rozvod. Druhá fáze svatby byla „huppa.“ To byla oslava konce „kiddušinu“, my bychom řekli vlastní svatba, která obvykle trvala sedm dní, po níž se manželé tělesně sblížili.

Marie byla zastíněna Nejvyšším v první fázi manželství, v „kiddušinu.“ Proto byla už Josefovou manželkou a Josef jejím prá-

8 ZÁPAS O DUŠI

voplatným mužem, přestože se ještě tělesně nepoznali, jak potvrzuje následující verš:

♥ Ale nežili spolu dokud neporodila syna a dal mu jméno Ježíš. (Mat. 1:25)

Prozkoumejme nyní Gabrielovo zjevení překvapené Marii:

♥ Když byla Alžběta v šestém měsíci, byl anděl Gabriel poslán od Boha do galilejského města, které se jmenuje Nazaret, k panně zasnoubené muži jménem Josef, z rodu Davidova; jméno té panny byla Maria. Přistoupil k ní a řekl: „Bud' zdráva, milostí zahrnutá, Pán s tebou.“ (Luk. 1:26–28)

Nikdo menší než sám Gabriel se zjevil Marii. Marie byla obyčejná venkovská dívka, dnes bychom řekli z venkovského zapadákov. A právě v tomto vysmívaném zapadákově, Nazaretě, se objevil sám Gabriel. Ne ve významném náboženském kulturním centru Jeruzalémě. Jako by se Gabriel objevil ve Lhotě místo v Praze. Nepotvrzuje to snad pravost Božího slova? Clověk by si vymyslel Boží původ jedině v New Yorku nebo v Praze, nikdy ne na „hornom konci.“ A Gabriel v této nazaretské Lhotě obyčejné dívky oznámil nejvýznamnější novinu všech dob:

♥ Hle, počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jacobovým a jeho království nebude konce. (Luk. 1:31–33)

A tak Marie porozuměla co se jí přihodilo. Ale co chudák Josef? Když přišel na to, že je Marie těhotná, musel být šokován. Vždyť ji znal jako čestnou dívku a nevěrnost byla určitě to poslední, co by od Marie očekával. Josef musel být rozrušen, vždyť věděl, že smilstvo jeho předci trestali ukamenováním. Osvěžme si obzvláště v dnešní moderní době, jaké mělo smilstvo následky za Mojžíše:

♥ Když si muž vezme ženu a vejde k ní, ale pak ji bude nenávidět, obviní ji ze špatnosti a bude o ní roznášet zlou

pověst tím, že bude říkat: „Vzal jsem si tuto ženu, přiblížil jsem se k ní, ale zjistil jsem, že není panna ...“ Jestliže však byla ta řeč pravdivá a u té dívky nebyly shledány známky panenské, tedy vyvedou dívku ke vchodu do domu jejích otce, mužové jejího města jí ukamenují a zemře, neboť tím, že smilnila v domě svého otce, dopustila se v Izraeli hanebnosti. Tak odstraníš zlo ze svého středu. Když bude přistižen muž, že ležel s udanou ženou, oba zemřou: Muž, který ležel se ženou i ta žena. Tak odstraníš zlo z Izraele. Když dívku, pannu, zasnoubenou muži, najde nějaký muž v městě a bude s ní ležet, vyvedete oba dva k bráně toho města, ukamenujete je a zemřou. Dívka proto, že v městě nekřičela, a muž proto, že ponížil ženu svého bližního. Tak odstraníš zlo ze středu Izraele. (5.Moj. 22:13–24)

Dnes se takové způsoby zdají být kruté, ale přemýšlejte o tom, kolik zla by bylo odstraněno v každé zemi, kdyby platil Mojžíšův zákon. Kolik vražd, znásilnění, zločinů, sociálních a zdravotních problémů by vymizelo. A v tomto prostředí Marie otěhotněla. Vyprávějte lidu, že je dívka těhotná, aniž by poznala muže. Osobně bych tomu také nevěřil. Kdybychom tehdy žili, snad bychom už zvedali kamení, protože Mojžíšovy zákony byly v živé paměti. Ale Duch svatý započal život Ježíše v Marii a neopustil ji. Můj nejmilejší verš z celé Bible je tento:

♥ Mezi tebe (Satane) a ženu položim nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono (ženino símě) ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. (Gen. 3:16)

Bůh vlastně Satanovi říká: „Jednoho dne, Satane, přijde žena, která porodí dítě. Ty je zraníš na kříži, ale ono tě usmrtí.“ Bůh řekl, že símě ženy, ne muže, usmrtí Satana. Jenom jednou se narodilo dítě, které bylo pouze ze semene ženy, a ne muže — Ježíš.

Kdyby Ježíš neměl lidské rodiče, což by platilo v případě Mariiny bezhříšnosti, pak by nebyl člověkem a nemohl by prožít lid-

ství v těle, jako má hříšný člověk. Nemohl by nás proto ani spasit! Naopak, kdyby měl oba lidské rodiče, byl by jenom člověkem, nakažen hříchem, a zase by nás nemohl spasit! Ježíš proto musel být synem hříšného člověka i synem absolutně čistého Boha. Narodil se z hříšnice, která velebila svého Spasitele, a přesto byl bezhříšný, protože po Marii zdědil jenom podobu hříšného těla. Otcovství Boha-Ducha svatého je nekonečněkrát silnější než mateřství člověka-Marie. Proto byl Ježíš Kristus bezhříšný.

Druhé hledisko, z kterého budeme zkoumat pravost panenského početí Ježíše, je — jak celou záležitost, totiž Mariino početí, přijal Josef — její manžel.

Josef neměl ani tušení, co se stalo. Jeho naděje mu vyprchaly jako bublinky ze sodovky. Vždyť musel Marii milovat a těšit se na veselku, po které už ji mohl konečně poznat a jejich manželství by mohlo být se vším všudy. Vždyť Josef byl mladý muž, s největší pravděpodobností ještě neměl ani dvacet let. A teď takové zklamání. Co si Josef mohl jiného myslit, než že se mu Marie vyspala s jiným? Každý by si to mýsl — bez výjimky. Ale:

♥ *Její muž Josef byl spravedlivý a nechtěl ji vystavit hanbě; proto se rozhodl propustit ji potají. (Mat. 1:19)*

Josef musel Marii stále milovat, navzdor tomu, že ho zdánlivě zradila. Kdyby ji nenáviděl, rozkřičel by celý případ, aby se Marii až smrtelně pomstil. Josef byl spravedlivý mladý muž se zlomeným srdcem. S největší pravděpodobností mu Marie vysvětlila celou záležitost s Gabrielem, ale kdo z nás, pánové, by uvěřil, kdyby na nás naše těhotná „snoubenka“ přišla s takovouhle? Nikdo! Josef byl opravdový starozákonný svatý. Patřil Bohu. Nemohl tolerovat nevěru, vždyť ta byla proti Božímu zákonu. Přes své zlomené srdce Josef uposlechl Boží zákon. Josef byl spravedlivý, ospravedlněn, spasen, aniž by ještě tušil — skrze Syna v Mariině životě. Josefovo první rozhodnutí — propustit Marii vyplývalo z jeho

spravedlnosti. Druhé rozhodnutí — propustit ji ve vší tichosti vyplývalo z jeho lásky k Marii. Kdyby Marie žila v době 5. Mojžíšovy knihy, neunikla by smrti. Ale laxnost s jakou Židé udržovali Boží zákon v Josefově době umožňovala méně přísný trest, než jaký Bůh nevěře a smilstvu původně vyměřil. Proto byl Izrael v takových nesnázech.

Josef měl dvě možnosti: Mohl Marii veřejně obvinít, a ta by byla postavena před soud a usvědčena před celou veřejností. V tom případě by Marie žila až do smrti s pošramocenou pověstí. Tuhle alternativu Josef odmítl a rozhodl se pro druhou možnost — tiché řešení. Jestliže byl dvánáctiměsíční „kiddušin“ narušen, potom se obě strany sešly se dvěma nebo třemi svědky a sepsali soukromý rozlukový list.

♥ *Když si muž vezme ženu a ožení se s ní, ona však u něho nenalezne přízeň, neboť na ní shledal něco odporného, napíše jí rozlukový list ... (5.Moj. 24:1)*

A tuto alternativu Josef chtěl uplatnit. Tím by se vyhnul zveřejnění Mariina jména. Na rozlukový list se tehdy nemusel udat ani důvod rozvodu, takže se nikdo nemusel dovědět jaký byl prohršek. Tento zvyk ovšem nebyla Boží vůle. Tohle řešení bylo povoleno Bohem následkem zlého srdce a laxního plnění zákona.

Třetí hledisko, z kterého budeme zkoumat pravost panenského početí Ježíše Krista je — objasnění pravdy Josefovi:

Ovšem, dítě bylo v Marii počato Duchem svatým, tedy Bohem, a tak zde byla pro Josefa třetí možnost, o které vůbec netušil, že by mohla být uplatněna. Představme si, jak Josef večer ulehl ujištěn, že tichý rozvod je to pravé řešení. Jak se mu musely v hlavě honit myšlenky než usnul. A co se nestalo:

♥ *... hle, anděl se mu zjevil ve snu a řekl: „Josefe, synu Davidův, neboj se přijmout Marii, svou manželku; neboť co v ní bylo počato, je z Ducha svatého.“ (Mat. 1:20)*

Anděl zdůraznil, že je Josef Davidův syn, a jasně Josefovi potvrdil panenské početí Ježíše Krista. Ježíšovo početí byl zázrak. Ježíš Kristus je Bůh, protože nebyl počat mužem. A Starý zákon to Josefovi stvrzuje. Mesiáš se hebrejsky řekne „cemach“, což znamená výhonek, nebo větvička. A tohle stejné slůvko je použito v Jeremiášovi.

♥ *Hle, přicházejí dny, je výrok Hospodinův, kdy Davidovi vzbudím výhonek spravedlivý. (Jer. 23:5)*

Mesiáš je tedy výhonek z Davida a Josef i Marie jsou Davidovými potomky. Tohle je Mesiášova lidská větev — Davidův výhonek.

A co Boží větev?

♥ *V onen den bude výhonek Hospodinův chloubou a slávou. (Iza. 4:2)*

Tohle je Mesiášova Boží větev — Hospodinův výhonek. Není to fascinující? Výhonek znamená Mesiáš, a jednou vyrůstá z Davida — člověka, a podruhé z Hospodina — Boha. Starý zákon vskutku předpověděl lidský a Boží původ Mesiáše. A Izaiáš dále potvrzuje, že se narodí dítě, Syn

♥ *... na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádc, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.“ (Iza. 9:5)*

„Otec věčnosti“ nemůže být nikdo jiný, než Bůh sám — a to jsme, prosím, ve starozákonném proroctví! Jedno z nejpřesvědčivějších starozákonných proroctví o panenském početí je v české ekumenické Bibli úplně potlačeno nepřesným překladem. Tak raději z kralické:

♥ *Hospodin stvoří na zemi novou věc. Žena bude vůkol obcházení muže. (Jer. 31:22)*

To znamená, žena obejde muže, vyhne se mu, a přesto porodí! Ekumenická Bible toto mesianické proroctví přeložila — „žena se bude ucházet o muže.“ Cožpak by to byla nově stvořená věc — ucházení se o muže? Cožpak ženy od nepřeměti nerozhazují vábící sítě? Josef měl tedy dostatek důkazů z Písma, že se Mesiáš narodí z panny, proto tak snadno uvěřil andělu, který

mu tuto novinu a pravdu odhalil. Vždyť anděl navíc dodal:

♥ *„Porodí Syna a dáš mu jméno Ježíš, neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchu.“ (Mat. 1:21)*

Ježíš, hebrejsky „Ješua“, znamená „Jáhve spasí.“ Všimněme si, že anděl neřekl Josefovi, že on — Josef, bude mít syna, ale že Marie porodí syna. Bible je přesná v tom, že nikdy nenazývá Josefa Ježíšovým otcem, i když Bible zaznamenává výroky lidí, kteří si to mysleli. Např.:

♥ *Když odešli, hle, anděl Hospodinův se ukázal Josefovi ve snu a řekl: „Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a uprchni do Egypta ...“ (Mat. 2:13)*

Kdyby byl Ježíš Josefův syn, tak by anděl řekl: „Vezmi své dítě, nebo svého syna a svou ženu.“ Tím, že anděl nazval Marii matku dítěte a ne manželku Josefa, vyloučil úplně Josefovo tělesné otcovství. Nebo:

♥ *„Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a jdi do země Izraelské ...“ (Mat. 2:20)*

Dítě bylo vždy zmíněno ve spojitosti k matce, nikdy ne k Josefovi. Ježíš se jmenuje Ješua proto, že vysvobodí mnohé z hříchů — Jáhve spasí.

♥ *Ježíš je ten kámen (to jest skála, na které stojí církev) ... V nikom jiném není spásy; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni. (Sk. 4:11,12)*

Nikdo a nic nám nepomůže kromě člověka-Boha, který se narodil z ženy a Boha. Nepomůže nám naše tělesná síla, znalost, jméno, prestiž, místo, technologie, styky, vzdělání ani sláva. Pouze Ježíš může zachránit lidi. Pouze Bůh může, jak říká Bible:

♥ *Jedni se honosí vozy, jiní koňmi, ale my připomínáme jméno Hospodina, svého Boha. (Žalm 20:8)*

Čtvrté hledisko, z kterého budeme zkoumat pravost početí Ježíše Krista, je — jak je tato

pravda propojena se Starým zákonem.

Je zajímavé, že Matouš neustále komentuje, potvrzuje a spojuje svá prohlášení se Starým zákonem. Snad proto, aby jej tehdejší i dnešní kritikové nemohli obvinít, že si něco vymýšlí a že si vypůjčuje z pohan-ské mytologie. Proto Matouš dodává k Josefovi zjevení dvojveršový komentář:

♥ *To všechno se stalo, aby se splnilo, co řekl Hospodin ústy proroka: „Hle, panna počne a porodí syna, a dájí mu jméno Immanuel.“ (Mat. 1:22,23)*

Matouš ve svém evangeliu cituje padesátkrát ze Starého zákona. V tomto případě Matouš cituje Izajáše 7:14. Zopakujme si tento verš, poněvadž jej nepřátelé Bible často používají ke kvazidůkazu, že Marie nebyla pannou:

♥ *Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je s vámi Bůh). (Iza.7:14)*

Izajáš zde použil slovo „alma“ což je mladá žena nebo dívka. Panna je hebrejsky „betula.“ Marie byla dívka, pravda, ale technicky vzato, dívka nemusí být pannou. Naše kralická na rozdíl od ekumenické Bible přeložila „almu“ jako pannu a logicky správně. Matouš totiž Izajášovi velmi dobře rozuměl, že měl Izajáš na mysli pannu. Vždyť v řečtině Izajášovu „almu“ přeložil „parthenos“, což je bez diskusí panna. A Matouš psal pod vedením Ducha svatého, neboť veškeré slovo je vdechnuté Duchem svatým.

Proč se někteří lidé tahají o slovíčka jako „dívka“ nebo „panna“, když Matouš pod vedením Ducha svatého vše tak jasně vysvětlil a komentoval? Kdyby počala jenom dívka, a ne panna, tak co by to bylo potom za znamení? Co by to bylo za zázrak? Vždyť mladé dívky, ženy, přicházejí do jiného stavu přirozenou cestou denně. Znamení, zázrak, je něco mimořádného, a to může být jenom panenského početí.

Podívejme se na širší souvislosti tohoto verše — že panna porodí. Judský král Achaz byl vyděšen, že Judsko bude zničeno Sýrií a Izraelem. Bůh promluvil skrze Izajáše a v podstatě Achazovi řekl — slibuji, že

tvůj královský rodokmen bude zachován. Zde je důkaz mého pravdivého slova — panna počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel. Důležitost Izajášova prorocství, že panna porodí, je nasnadě. Davidův rodokmen nebude přerušena a Bůh bude s námi. Immanuel není Ježíšovo jméno, nýbrž popis jeho funkce.

A na závěr, páté hledisko, z kterého budeme zkoumat pravost panenského početí Ježíše Krista, je — jak byla tato pravda dokonána — zažita v Josefově a Mariině normálním přirozeném manželství.

♥ *Když se Josef probudil ze spánku, učinil, jak mu přikázal anděl Hospodinův a přijal svou manželku k sobě. (Mat. 1:24)*

Tomu říkám sladké probuzení. Josef dostal svoji milovanou Marii zpět, a navíc se stal pěstounem Božího syna. To byla prémie! Josef musel být výborným otcem. Cožpak by mu Bůh svěřil sama sebe? Představte si, že Stvořitel všeho, co je, by se nám svěřil k vychování! Nezhroutili byste se pod takovou zodpovědností? Navíc si představte, že váš svěřenec je bezhraničný a dokonalý. Stačí, když mi můj nedokonalý a hříšný syn řekne — tati, tak to není ... A Ježíš, ten znal vše bez chyby. Jak musel být Josef tolerantní! Osobně bych dostal z dokonalého syna mindrák. Obdivuji Josefa i Marii, obdivuji jejich rodičovství.

O Josefovi toho moc nevíme. Víme však, že s největší pravděpodobností byl už mrtev, když byl Ježíš ukřižován. Snad se dožil jen padesátky.

♥ *Když Ježíš spatřil matku a vedle ní učedníka, kterého miloval (Jana), řekl matce: „Ženo, hle tvůj syn!“ Potom řekl tomu učedníkovi: „Hle, tvá matka!“ V tu hodinu ji onen učedník přijal k sobě. (Jan 19:26,27)*

Ježíš předal svou matku do Janovy péče, protože Josef byl asi mrtev. Vždyť nebyl přítomen ani ukřižování. Všimněme si, že Ježíš zde nazývá svou matku ženou. Řekli byste někdy své matce ženo? Ježíš

na kříži totiž konal Boží práci, ne lidskou, proto se distancoval od lidství tím, že i svou matku nazval ženou, prostě člověkem (viz také Jan 2:4 v kralické).

Josef a Marie měli normální manželství, ale až po narození Ježíše, protože Písmo říká:

♥ *Ale nežili spolu, dokud neporodila syna, a dal mu jméno Ježíš. (Mat. 1:25)*

Měli veselku, ale Josef s Marií se zdrželi normálního přirozeného manželského styku, než se narodil Ježíš. „Nežili spolu, dokud neporodila syna,“ znamená, že spolu žili potom, až porodila. Mnohé z vás to překvapí, ale Bible jasně učí, že Josef a Marie měli spolu děti, půl-sourozence Ježíše Krista.

♥ *Hle, tvá matka a tvoji bratři stojí venku a chtějí s tebou mluvit. (Mat. 12:47)*

Nebo Židé říkali o Ježíšovi:

♥ *Což to není syn tesaře? Což se jeho matka nejmenuje Marie a jeho bratři Jakub, Josef, Šimon a Juda? A nejsou všechny jeho sestry u nás? (Mat. 13:55,56)*

Z toho vyplývá, že Josef a Marie měli spolu nejméně čtyři syny a nejméně tři dcery.

Nebo:

♥ *... A jeho (Ježíšovi) bratři mu řekli: „Jdi odtud do Judska ...“ (Jan 7:3)*

— pst —

BŘEMENO HŘÍCHU

V raných křesťanských dobách bývalo zvykem potrestat vraha tak, že byl pevně připoután k tělu své oběti. Není těžké si představit hrůzu takového trestu, kdy hnijící, rozkládající se tělo prorůstalo a předávalo pach, hnilobu a nenasytné červy do živého těla. Odsouzenec mohl všemi smysly vnímat hrůzu svého činu. Mnozí se dříve zbláznili a propadli nepředstavitelnému utrpení pomalé smrti. Tato hrůzná ilustrace

se však netýká pouze vrahů, ale každého jedince, který nese životem své hříchy pevně připoutané a stejně odporně páchnoucí, jako odsouzený vrah. Jedinec nemá možnost se sám osvobodit od tohoto smrtícího, páchnoucího břemena, stejně jako nemá nikdo možnost se sám očistit od vlastního hříchu. Odporné břemeno, zahnuvající mrtvolu naší hříšné existence, z nás může sejmut pouze Ježíš Kristus. On vzal břemena hříchu na svá bedra a za nás hříšné a bezmocné položil život. Ten, kdo si uvědomí tuto skutečnost, nemůže žít jinak než ve věčné oddanosti, vděčnosti, lásce a poslušnosti k tomu, kdo zachránil hříšného od břemene hříchu, od věčného utrpení a záhuby.

— kas —

SINGAPUR, MALAJSKO A MAURITIUS

Jihovýchodní část Asie je fascinující oblast, kterou mnozí zanedbávají a neznají. Skládá se z desítek tisíc ostrovů a ostrůvků, mnoha etnických skupin roztroušených podél rovníku, obklopených Indickým oceánem a Čínským mořem. Snad proto, že země jako Vietnam, Barma, Laos, Kambodža vyvolávají v mnohých bolestné vzpomínky nejen na vietnamskou válku, ale i ukrutnosti, které pokračují až dodnes. Jihovýchodní Asie zůstává turisticky neprobádaná a je spíše cílem turistů z Evropy než z jiných konců světa. Odvážnější turisté jsou bohatě odměněni a nacházejí fantastickou podívanou. Objevují přírodní krásy, kulturní i náboženskou různorodost, kulinařské zážitky, neobyčejný výběr tropického ovoce všech tvarů a barev, nové chuti a vůně koření, exotiku a jedinečnou historii.

Singapur

Singapur je malé Švýcarsko uprostřed orientu. Řidič taxíku se řehonil, že si cizinci myslí, že Singapur je nějaká džungle a čtyři komáři, a pak jsou překvapení. V Singapuru jsme strávili mnoho dnů při různých příležitostech, během našeho čtyřletého pobytu v Asii. Máme mnoho vzpomínek,

protože Singapur pro nás byla oáza civilizace a komfortu v místech, kde by jej neinformovaný člověk očekával nejméně. Singapur má jedno z nejhezčích letišť a příjezdů do města. Město se topí v tropické zeleni a barvách květů. Všude je pořádek, čistota, vše, včetně veřejné dopravy funguje dokonale. Architektonicky úžasné hotely, nákupní střediska, báječné restaurace přijímají, vítají a hýčkají statisíce turistů, kteří Singapurem projíždějí do exotičtějších míst, kde všechny tyto výmnoženosti moderního světa chybí. Do Singapuru přilétají snad všechny světové aerolinie a odlétají do všech světových měst. Dokonce i náš odlet do Jižní Afriky začínal právě zde, přestože pro svět přestala Jižní Afrika turisticky existovat. Nebylo snadné sehnat ani spoj ani víza. Žádné konsulařní zastoupení nebylo široko daleko. Nejbližší bylo v Hong Kongu, Tokiu, Americe nebo v Evropě a dát z ruky pas i jen na několik dnů, není zrovna lákavé pomýšlení. Ještě obtížnější bylo zjistit, jak se do Jižní Afriky vůbec dostat, aniž bychom museli obletět celý svět. Nakonec jsme objevili, že ze Singapuru létá Air Mauritius, neboli zakuklené Jihoafrické Aerolinie, a tak jsme se zapsali na čekací listinu pasažérů. No a protože Air Mauritius létá pouze jednou týdně, vyrazili jsme do Singapuru s nejistým odletem, raději o několik dnů dříve, abychom zařídili vše osobně na místě. Singapurská architektura snů a skutečností nás opět bohatě odměnila. Zůstali jsme v hotelu Marina, který z venku vypadal jako vypnuté plachty lodi. Měl dvacet poschodí, vnější oblouk a okna byla vyklenutá, všechny vertikální a horizontální linie hrály lehkostí a přesností. Uvnitř je celá stavba dutá, klenutá a vstupní hala ohromí každého svou lehkostí a vzletností. Jakoby se vítr opíral do plachet. Elegance, luxus a služba prvotřídní.

Singapur je jedinečné místo na světě. Nikde není vidět úpadek, chudoba a i neobyčejnější mnohaposchodové činžáky pro lidi s nízkým příjmem jsou upravené. Nikde není známka po vandalství a nepořádku. Singapur má kapitalistickou ekonomiku a demokracii v takovém stavu, aby snahy po lepších zítřcích a podrývání pořádku byly zmařeny dříve než začnou. Žádný chaos, disciplína, pořádek a ukázně-

nost. Ale to neznamená, že by jeho obyvatelé patřili k těm nejspokojenějším na světě. Stěžují si, že nemají dostatek demokracie, že je jim vše nařizováno, že umí přemýšlet sami. Považují za nedůstojné, aby na veřejných záchodech byly například upozornění, že za nespláchnutí záchodu, budou-li přistiženi, zaplatí 500 singapurských dolarů pokuty. To je paleta. Také se pokutuje za plivání a odhazování odpadků. Ve výtažích mají dokonce kamery, které špehují, aby se lidé chovali, tak jak se ve výtažích chovat mají. Lidé jsou zdělaní, pracovití, úslužní a ve službách velice pozorní. Vše pro turistu, kterého si v Singapuru hýčkají po všech stránkách, a tak se každý, kdo má příležitost, rád zastaví. Jen pro drogaře nemají pochopení a kdokoliv je přistižen i s nejmenším obsahem drog, je bez milosti a odvolání odsouzen k smrti. Nedávno byla popravena australská matka i s dospělým synem, kteří drogám holdovali v Asii léta a nepomohly ani mezinárodní protesty. Každý, kdo do Singapuru přijíždí nebo přilétá, ví co jej čeká. Přesto ne všichni berou varování vážně.

Singapur je jedním z nejmenších samostatných států, je i ekonomická velmoc Asie a mohla by nebo měla by sloužit světu příkladem pokojného soužití nejen mnoha etnických skupin a ras, ale i sociální struktury a zabezpečení obyvatelstva.

Malajský Pinang

Vše ohledně našeho odletu do Jižní Afriky šlo hladce, a tak jsme se rozhodli, že zbývající dny před odletem prožijeme na ostrově Pinang v Malajsii. Podíváte-li se na glóbus, najdete Pinang asi 6 stupňů na sever od rovníku a na jih od v Evropě známého thajského ostrůvku Phuket. V Malajsii žije přibližně stejný počet Číňanů, Malajců a asi desetiprocentní menšina Indů. V Pinangu se zdálo, že je Indů podstatně více, nebo byli výraznější svou tmavou pletí a bēlostí tradičního oblečení. Byli jsme trochu překvapení, že s námi Indové odmítali mluvit malajsky. Několikrát nám opakovali, že mluví anglicky. Malajsky se může člověk domluvit s více než 200 milióny obyvatel jihovýchodní Asie, nejen v Malajsii, ale i v Singapuru a v Indonésii.

Bahasa Indonesia — oficiální a úřední jazyk v Indonésii si ze základů malajštiny vytvořil společný jazyk pro celé indonéské souostroví, aby se vzájemně nějakým způsobem domluvili.

Pinang je kouzelný tropický ostrůvek s příjemným klimatem, má nepředelně pláže a plno zajímavostí pro turistický obdiv a fotoaparáty. Pláže a moře bylo příjemné, voda jako kafe. Měli jsme dešťové přeháňky a s úsměvem nám říkali — sněží nám. Barva moře se celý den měnila, od hráškově zelené, přes tyrkysovou až do úplně tmavé a temné. Pruhy barev přecházejí jeden v druhý.

Hojnost a různorodost tropického ovoce je neuvěřitelná. Ostrov má bujnou vegetaci, palmy i jehličnaté stromy a naši pozornost upoutaly obrovské stromy duriánů. Byla velká úroda, motoristé vozili vrchovaté nůše a stromy, které se nakláněly nad silnici, měly ochranné sítě. Duriánové dělovky mohou i zabít. V hotelech i na leštičkách jsme viděli nápisy „Žádné Duriány.“ Ty za žádných okolností nesmí ani do hotelových pokojů, ani do letadel. Durián je dřevitá ježatá zbraň velikosti melounu, která skrývá exotickou pochoutku ježž popis koluje v mnoha obměnách a každý, kdo ji ochutná, má svůj specifický popis a nezapomenutelný dojem. Otevřít tento zázrak není snadné. Pokud to člověk neumí, má stejné potíže jako při otvírání kokosového ořechu. Odborníci si poradí a potom se objeví ovoce pudinkové struktury, nepospatelné vůně či pachu — podle vlastního vkusu. Někomu připomíná shnilý česnek, jiní říkají, že jim obsah i vůně připomíná dětskou plenku i s obsahem. Dodnes se nikomu nepodařilo tuto exotiku popsat přesně a výstižně. Na první pohled se může zdát, že by měla labužníky spíše odradit, ale je tomu spíš naopak. Jediné vysvětlení její popularity snad spočívá v tom, že po požití většího množství této pochoutky začne její obsah v žaludku fermentovat a následky jsou podobné alkoholickému opojení. V muslimské zemi je to tedy Šalamounova odpověď, jak se „opít“, aniž by se porušily přísné nealkoholické zákony muslimů.

Celý ostrov se dá objet autem za jeden den a člověk si připadá jako ve větším

Disneylandu. Zajímavosti všech orientálních kultur jsou nahuštěny na malém území a člověk se nemusí trmácet dlouhé kilometry. Buddhistické a hinduistické chrámy hýří barvami a výzdobou. Pece z cihel, komíny a ocelové pece na kolečkách chrlily žhavé plameny a čmoud. Věřící přicházejí k obřím bronzovým vázám s pískem a zapichují čmudici špejličky. Těch nosí každý velké svazky, před každým bubákem se třikrát ukloní a pokračují k dalšímu. Stejně jako na Taiwanu i zde chraští plechovky, hází se „fazolemi“ a jen ty komíny a železné pece sálaly žhavěji. V buddhistických chrámech stojí buddhoři a příslušné instrukce, která reinkarnace jeho výsosti zajistí to či ono, po čem lidské srdce touží. Kasičky, kola štěstí, předtištěné přání slibují zaručené úspěchy. V dalších chrámech byly krásné podlahy z mramoru broskvové barvy, kachličky s lotusovými květy a co lze oblepit zlatými plátky, to bylo oblepené. Některé sochy vypadaly jako mumie polepené zlatem. Pasteloví Buddhové mají ze zlatých čtverečků na dlaních i chodidlech „stigmata.“ Buddhistické matky s dítětem jsou k nerozeznání od Panenek Marií a nechybí ani růžence.

Pro muslimy jsou tyto chrámy příserným modlářstvím a hříchem. Přísně dodržují víru v jednoho boha, nemají žádné svaté sochy ani náčiní. Mešita je modlitebna. Jen věže a cimbuří se od sebe liší. Symbolický tvar věží je přibližně stejný, jsou jen různě vyumělkované. Byl právě měsíc půstu, modlení a mnoho vysílených věřících pospávalo ve stínu chodeb mešit.

George Town, nebo-li Jiříkov, a že jich na tom světě je, je městečko, které dýchá všemi kulturami. Na vrcholek hory vede lanovka postavená v r. 1923. Má několik zastávek i přestupní stanici. Na vrcholu je buddhistický chrám, mešita a hotel s restaurací. Lanovka, kolejevka měla zajímavou výhybku, tedy spíš ji neměla. Při sestupu jsme vyzorovali, že vnější kolo vagónu sedí na koleji normálně jako kolo vlaku a vnitřní je trojnásobně širší a sedí na koleji jenom plochou na povrchu. Směr vagónu udržuje a vede vnější kolo. Z George Townu prý vede nejdelší most v Asii do Malajska. Trochu jsme se divili, proč postavili most přes nejširší část mezi ostrovem

Pinang a Malajským poloostrovem, ale asi proudy vody v užších místech víc podemílají základy. Cestou na vrchol vyhlídkové hory jsme viděli hopsající opice a orchideje, které vypadaly jako velké fajfky s červenou záklopkou. Hotelové knihkupectví nabízel řadu nové „vědy o geometrii lidského myšlení“ — další směry náboženství Nového věku.

MODRÝ MAURITIUS

Arabští navigátoři říkali, že objevili bájnou zahradu Eden. Mauritius, ostrov Reunion a Seychelské ostrovy patří k oblíbeným turistickým místům Evropanů a Jihoafričanů. Kdo bude hledat Mauritius na globusu, podiví se, jaká je to tečka v obrovském Indickém oceánu a o to víc jsme se divili, že jsme se vůbec střelili. Měli jsme odlétat ve 23 hod., ale oznámili nám, že budeme mít zpoždění a poletíme až příští den ráno v 5 hodin. Odvezli nás do prvotřídního hotelu i s báječnou večeří a protože jsme byli po celodenním capkání po Singapuru pořádně utahaní, byl hotel a sprcha další hýčkáni. Ráno ve čtyři hodiny jsme odjeli na letiště a za šest a půl hodiny jsme přistáli. Místo nočního přistání jsme přistáli dopoledne, krásně odpočinutí a i trochu informovaní o situaci v Jižní Africe. Seděl s námi Pakistánec a povídal nám o Jižní Africe z hlediska barevného občana, o pracovních možnostech, i o problémech života lidí, kteří nejsou pro život v Jižní Africe připraveni. Nestačili jsme se divit jak pozitivně, s láskou a respektem o Jižní Africe mluvil. Žádné nářky nad diskriminací. Jen jednu starost měl, a to bylo, jestliže se vymkne kontrola z rukou, čemé obyvatelstvo se pomstí nejdříve barevným.

Mauritius je ostrůvek drobeček, silničky uzoučké, klikaté a tomu odpovídali i řidičtí virtuozové. Celou cestu jsme trnuli, kdy někoho přejedeme. Mauritius je plný historie, s koloniální minulostí, kdy ostrovanům vládli Portugalci, Holanďané, Francouzi i Britové a v r. 1968 vyhlásil Mauritius nezávislost v rámci Commonwealthu. Ostrov žije z turistiky a zemědělství. Pěstuje se zde především cukrová třtina. Žije zde mnoho národností, ras a lidé různých povolání. Čínští obchodníci se

starají o potravinové obchody, Indové obchodují s textilem a žijí zde společně Francouzi, Afričané, Angličané bez nějakých konfliktů ať rasových, politických nebo náboženských. Mauritius dokonce nemá ani armádu.

Domorodé obyvatelstvo žije svým jednoduchým a chudým životem. Celý ostrov má množství krásných a ještě nedotčených pláží. Přesto nám nezůstaly na Mauritius zrovna nejlepší vzpomínky. Měli jsme hotel rezervovaný přes turistickou kancelář a ani ve snu nás nenapadlo, jaké překvapení na nás čeká. Druhý den za námi přišla místní krasavice, vyinkasovat za hotelový pobyt. Když nám oznámila, že platíme 320 dolarů za noc, protočily se nám panenky. Nejen z toho, že hotel neodpovídal žádné luxusní třídě, ale především proto, že nikde nebylo nejmenší varování či náznak takové třídy luxusu. Nebylo kam uniknout a tak jsme se jen utěšovali tím, že zpoždění ze Singapuru nám ušetřilo 320 dolarů. Po singapurském hýčkání a cenách pro turisty velice přístupných, jsme byli na Mauritius nakonec dopálení a připadali jsme si jako v doupěti lupičů. Za stejnou cenu jako jsme zaplatili coby soukromí turisté, prodávají turistické kanceláře týdenní pobyt i s letenkou. Poúčili jsme se a turistické společnosti, která tento hotel vlastní, jsme slušně napsali, co si o jejich službách myslíme. K našemu překvapení naši platbu nepřijali a nakonec jsme měli dva noclehy gratis. Taková chyba se však těžko napraví a nikomu bychom soukromou návštěvu ostrůvku Mauritius nedoporučili. Škoda, neboť množství našich známých, kteří měli do Afriky namířeno na lovecká safari raději letěli přes Evropu a Modrému Mauritiu se vyhnuli. Osobní doporučení je vždy ta nejlepší a nejdůležitější vizitka pro jakoukoliv službu nebo zboží. Pouze solidnost, nikdy ne vychytralost, drzost a troufalost stylu „urvi co můžeš“, přinese jakoukoliv, nejen turistickou prosperitu. O to víc jsme oceňovali solidnost a spořádanost Jižní Afriky.

Okolní ostrovy jako jsou Seychelské ostrovy, ostrov Reunion a mnohé další jsou zelené oázy uprostřed nekonečného oceánu. Jsou rájem nejen pro milióny tažných ptáků, ale i pro turisty, kteří přijíždějí přezimovat. Přírodní ráj a exotika přitahuje

i botaniky a zoology. Jsou to nezapomenutelná místa rybaření, potápění a vodních sportů. Jedna z největších ryb je Marlin a rekordní úlovky jsou úctyhodné. Největší úlovek vážil přes 1 400 liber, tedy téměř sedm metrů. Nejlepší sezóna je od listopadu do konce dubna a mnozí Evropané přijíždějí uprostřed evropské zimy, aby si užili nádherné pláže i podnebí. Je vidět, že kolonisté věděli, kde je krásně.

— kas —

ŽIVOT NENÍ POHÁDKA

Následující řádky se mi nepsaly lehce. Možná, že vám se ani mé vyprávění nebude líbit. Člověk má obvykle rád příběhy s dobrým koncem. Je to asi pozůstatek z dětství.

Když jsem byla malá, měla jsem velmi ráda pohádky. Dovedla jsem je číst od rána do večera a mnohdy ještě s baterkou pod peřinou. Snad právě proto jejich „dobrý konec,“ proto, že zlo bylo vždy potrestáno, dobro vítězilo a všechno dobře dopadlo. Když jsem začala „rozum brát,“ přicházela jsem pomalu na to, že tomu tak vždy není. A čím jsem starší, tím více poznávám, že tomu bývá obráceně, právě naopak. My, věřící lidé, víme, proč tomu tak je. Příčinou je hřích, který se usídlil v nás a kolem nás.

Před časem jsem slyšela několik žen. Jedna tvrdila svým posluchačkám: „Musíme věřit, On nás ochrání před vším zlym.“ Musela jsem se zapojit do diskuse: „Milá paní, ale to není pravda. Víra v Boha nás neochrání před těžkostmi a soužením. Ba naopak, sám Pán Ježíš nás připravuje ve slovu na to, že budeme-li věřit, musíme počítat s těžkostmi a soužením.“

♥ *Ve světě máte soužení ... (Jan 16:33)*

A apoštolovi Petrovi říká:

♥ *... Satan si vyžádal, aby vás směl třít jako pšenici. (Luk. 22:31)*

Přesto však nenechává své děti bez pomoci. Jan 16:33 pokračuje:

♥ *... ale vzchopte se, já jsem přemohl svět*

A slova, určená Petrovi, končí zaslíbením:

♥ *Já jsem však za tebe prosil, aby tvá víra neselhala. A ty, až se obrátíš, buď posilou svým bratrům. (Luk. 22:32)*

Tím vlastně Ježíš Kristus konstatuje, že ve chvílích životních zkoušek je v sázce i naše víra. Pán Ježíš to ví, a On za nás prosí. Nevyplyvá však z toho, že budeme ušetřeni zkoušek a těžkostí.

Ta naše velká životní zkouška začala skoro před šesti léty. Tehdy nám velmi vážně onemocněl dvanáctiletý syn. Nerada vzpomínám na ten těžký rok, kdy jsme spolu s manželem každý víkend cestovali přes půl republiky, abychom syna v Praze na klinice navštívili. Amputovali mu nohu, podrobil se speciální léčbě, která zanechala následky na ostatních orgánech. Co všechno musel vytrpět, o tom se normálnímu zdravému člověku ani nezdá. A navíc prostředí, které jsme za ten rok všichni tři důvěrně poznali, ta spousta nemocných, nešťastných dětí a zoufalých rodičů, to nepochopí ten, kdo to neprožije.

Po roce nám syna pustili domů. Za nějakou dobu mu zhotovili protézu. V rehabilitačním středisku ho naučili chodit. Dietou jsme se snažili dát do pořádku poškozená játra a ledviny. Situace se pomalu normalizovala.

Od samého počátku synovy nemoci jsme cítili přítomnost našeho nebeského Otce, jeho zásahy v dílčích situacích. I když, jak jsme toužili po tom, aby se jeho nemoc projevila bez následků, aby se syn uzdravil! Ale,

♥ *Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. (Iza. 55:88)*

Stále znovu a znovu si v těch uplynulých těžkých letech opakuji tato Boží slova. Před rokem došlo k další katastrofě. Při plavání, jediném sportu který mohl syn ještě provozovat, si zlomil druhou nohu. Rázem se sesypalo všechno, co se až dosud pracně stavělo. Znovu do nemocnice, další operace. Kost mu zpevnili dlahou a dvánácti šrouby. Protéza byla k ničemu, zbýval jen invalidní vozík. Někakou dobu to šlo

aspoň na vozíku, ale pak se přidal vleklý zánět celého operovaného stehna. Na několika místech se dělají abscesy, jizva po operaci začíná hnít. Noha je silně oteklá. Už nelze ani na tom vozíku vyjždět ven. Žývá jen lůžko.

Ne, nechci nikoho dojímat, ani se nechci takhle ventilovat. K napsání těchto řádků mne přiměla myšlenka na jednu rodinu z vedlejšího sboru, kde mají také nemocného chlapce a kde se určitě i oni ptají — proč? Chci proto všem, kterým je podobně těžko říci, nevzdávejte se. To jsou jen strašné útoky na vaši víru. Silné útoky. Ale Pán Bůh to všechno ví, má nás rád, i když se nám ten Zlý snaží vsugerovat, že to není pravda. Člověka mnohokrát napadne to neodbytné slůvko „proč?“ Vždyť přece věřím, modlím se, když mi už tolikrát v jiných situacích odpovídal. A v této souvislosti se začínám dívat zcela jinak na víru, modlitbu, na půst. Nejsou to prostředky, kterými bych chtěla „umluvit, ukřičet“ svého přísného Otce, aby mě vyslyšel. Neplatí to, co jsem v úvodu uvedla z citace oné starší ženy: „Budeme-li věřit, Pán Bůh nás ochrání před vším zlým.“ Ani modlitba není prostředek, kterým se vždy „dotlučeme“ na zavřenou nebeskou bránu. Mně to tak nefunguje. V těchto těžkých chvílích má pro mne modlitba jiné poslání. Denně se modlím, od rána do večera a musím se modlit proto, abych to vše mohla snést. Z Boží pomoci snést — já, můj muž a především náš syn. Protože jen Bůh ví, co bude dál.

Člověk má tak rád pohádky, ty s dobrým koncem. Ale život není taková pohádka. To jste už, milí čtenáři, určitě poznali sami. I když bychom si někdy tolik přáli, aby byl. Čeká nás ale více než pohádka:

♥ *A viděl jsem nové nebe a novou zemi, ... a setře jim každou slzu s očí a smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude — neboť co bylo, pominulo ... Kdo zvítězí, dostane toto vše; já mu budu Bohem a on mi bude symem. (Zj. 21: 1-7)*

— Věra Gajdošíková —

EXISTUJE BŮH?

Rád bych věnoval tento článek vám, kteří pochybujete o Boží existenci. Nehodlám kázat evangelium, chtěl bych se raději vrátit do svých studentských let, kdy jsme v zakouřených kolejních cimrách a při kartách diskutovali hamletovskou otázku bytí či nebytí.

Existuje Bůh? Než odpovíme ano, uvědomme si nejprve důsledky negativní alternativy. Jestliže Bůh není, život se stává absurdním. Jean Paul Sartre řekl: „Vždy, když si uvědomím že žiji, tak je mi z toho nanic.“ Jestliže život člověka nevede dál, než do hrobu, potom je náš život pouze dohasínající prskavka v nekonečné temnotě vesmíru. Všichni lidé musí čelit smrti. Já, který jsem dnes úplně živ, jednou umřu. Dobře si pamatuji, to jsem měl sedm let, když otcův kolega, pan Richter, zemřel. Natáčel klikou auto, něco mu prasklo v mozku a nebyl. To bylo poprvé, když jsem si uvědomil, že také zemřu. Pro jistotu jsem se optal maminky, jestli je tomu tak. Ujistila mne, že to bude až za hodně let. Nevím, jestli měla pravdu. Tu noc jsem muchlal polštář a přemýšlel jsem o tom. Nedávno jsem četl, že pionýři v sovětském Rusku psali slohové cvičení na téma, co by měli vědci vynalezt v příštích desetiletích. Jedna pionýrka napsala, aby vědci vymysleli pilulku, po jejíž požití by se neumřelo. Chtěla pohádkovou živou vodu, vlastně biblický strom života. Naše nejvnitřnější Já touží po věčnosti.

Nejen člověka, ale i vesmír očekává smrt. Až se prý práce schopná energie vypotřebuje, až hvězdy dohoří a dosvítí, až se rotace země zastaví, vše se má smrštit do superhmotných černých trpaslíků. Nebude světlo, teplo, život. Toto neúprosné způsobuje druhý termodynamický zákon vzrůstající entropie. Bez Boha, a vědci to potvrzují, žijeme konečnou bezvýznamností, bez životní hodnoty a smyslu. Někteří lidé říkají, že jejich smysl je v dětech a v tom, co po sobě zanechají. Toto je ovšem jen opíjení se odkladem osobní bezvýznamnosti a smyslu života, protože koneckonců, podle ateistů, je neexistence všech a všeho organizovaného v „tepelné smrti.“ V mrtvém vesmíru vše s konečnou

platnosti ztrácí hodnotu a smysl. Úspěchy vědy, výzkumu, lékařů, diplomatů odvrací válku s konečným výsledkem nevadou nikam. V mrtvém vesmíru vůbec nebude záležet na tom, jestli jsme byli chudí, bohatí, krásní, oškliví, muži, ženy, jestli jsme umřeli mladí nebo staří, jestli jsme byli chytří nebo hloupí, zdraví nebo nemocní, jestli jsme se narodili jako Hitler nebo Schweitzer, prostě všechno, zdali jsme žili v míru a lásce nebo ve válce a nenávisli se seče v nulu. O co nám tedy jde? Vědci říkají, že prý před 15 miliardami let došlo k velkému třesku. Jestliže však jeho výsledky se smrští v temné nic, potom jeho význam je jenom třesk, humbuk, protože kdyby vůbec nebyl, konečný výsledek by byl tentýž.

I kdyby neexistoval druhý termodynamický zákon, stále bychom neměli vyhráno. Kdyby neexistovala smrt, tak by nám mohl věčně vládnout nějaký veliký Stalin a soudruh Gottwald, o čemž stejně snili (na věčné časy), podobně jako Hitler (na tisíc let). Nesmrtelnost člověka a věčnost vesmíru, existují-li, však potřebují více než neomezené trvání. Pouhá věčná existence beze smyslu by byla jen vegetující hrůza hrůzoucí. Nekonečná a nevysvětlitelná existence by byla mnohem horší, než konečná smrt jednotlivce a tepelná smrt vesmíru. Proto moje manželka, ještě jako nevěřící, říkávala, že žít věčně je to to poslední, co by si přála. Věčná existence bez Boha by bylo nekonečněkrát větší prokletí, než to, co existuje bez Boha, podle ateistů, nyní. Člověk potřebuje víc než věčné bytí. Člověk potřebuje Boha, který dá věčnému bytí smysl. Jestliže Bůh není, potom veškerá morálka ztrácí smysl, a jak napsal Dostojevský — vše je dovoleno. Bez Boha nikdo nemá pravdu a nikdo neví. Dobro a zlo neexistují. Vše je relativní. Historie jen potvrzuje, že kde byl Bůh vymazán, zvůle vyplnila jeho místo. Jestli není Bůh, potom lidský život má stejnou kvalitu jako život psa.

♥ *Vždyť údel synů lidských a údel zvířat je stejný. Jedni jako druhí umírají, jejich duch je stejný, člověk nemá žádnou přednost před zvířaty, neboť všechno pomíjí.*

Biblická kniha Kazatel, z které jsme citovali, se čte jako moderní filosofické dílo existencialismu. Ani požitky ani rozkoše nepřinášejí uspokojení.

Člověk jako by žil ve dvoupodlažním světě. V přízemí je konečný a omezený svět bez Boha, kde je život absurdní. Moderní člověk žije v přízemí, protože si nemorálně namlouvá, že Bůh není. V horním patře nalézáme Boha a s ním smysl, hodnotu a příčinu bytí. Dilema moderního člověka vězí v tom, že nemůže žít v přízemí, protože v přízemí je svět nepřijatelně absurdní. A tak se moderní člověk neustále snaží vyhoupnout na horní podlaží „skokem iracionální víry,“ aby si ujistil smysl, hodnotu a příčinu existence života. Ale moderní člověk nemá žádné intelektuální opodstatnění, tedy ani právo zdolávat vertikálně oddělená podlaží „skokem víry,“ protože jeho počínání je veskrze nedůsledné. Hodnoty, které chce poznat totiž bez Boha neexistují, a přízemní člověk přece Boha nezná a nemá.

Bez Boha život nemá smysl ani význam. Přesto, neznabozi žijí nedůsledně, jakoby život smysl měl. Sartre například napsal, že člověk si může svobodně vytvořit nebo vybrat jistý směr jednání, jenž dává osobní smysl. Sartre nemůže tvrdit, že je život absurdní, a současně v tomtéž nadechnutí, že si každý může vytvořit svůj životní smysl. Pro člověka, žijícího v přízemí, kde Bůh nežije, není životního smyslu. Sartrův přístup je sebedmámení.

Obraťme však kartu hodnot a uvidíme nejkriklavější nedůslednost a totální porušení celistvosti myšlení moderního ateistického humanisty. Téměř všichni ateisté Inou k hodnotám lásky a bratrské pospolitosti a nejvíce jich najdete mezi Zelenými a obhájci lidských práv. Bertrand Russell, třebaže byl ateistou, odsuzoval válku a upjatost v otázkách sexu. Jenže Russell, žijící bez Boha v přízemí na předpokladu Boží neexistence, logicky a správně dospěl k závěru, že vše je dovoleno. Přesto nemohl žít bez hodnot! Nemohl žít pomyšlením, že by toleroval, když válka zabije nevinné děti, když totalitní stát vyražuje nebo vězní své odpůrce. Svědomí uvnitř většiny ateistů křičí — tohle je nesprávné a nespravedlivé! Ale jestliže Bůh není, ateista nemá sebe-

menší podklad ke zdůvodnění existence svého svědomí, morálního chování. Ateista vyskakuje iracionální vírou na horní podlaží, aby si přisvojil nějaké hodnoty života stůj co stůj, navzdory své filosofii. Svým výskokem víry však dokazuje, že svět bez Boha je k ničemu, a že ateismus je schizofrenní iracionalismus. Protože Bůh existuje, existuje také absolutní míra dobra a zla, na jejímž základě můžeme prohlásit válku nebo totalitu zlem.

Přátelé, mohli bychom takto pokračovat celé dlouhé hodiny. Vraťme se však k naší původní otázce — Existuje Bůh? Samozřejmě. Lidský život nekončí v hrobě. Bůh stvořil člověka s duší, kterou v budoucnu sjednotí s novým tělem. Všichni lidé budou po smrti existovat. Jedni budou propojeni s Bohem, druzí budou odděleni od Boha. Život je propojení, smrt rozpojení existenci. Rozpojení duše s tělem je tělesná smrt, přestože duše i hmota těla nadále existují. Podobně, spojení lidského ducha s Božím Duchem je věčný duchovní život. Rozpojení je tedy věčná duchovní smrt, tedy peklo, kde se člověk bude sytit svým duchem, jak už to provozoval zde na zemi. Každému se splní, v co věří. Život má konečný smysl. Protože láska spočívá výhradně na svobodě volby, a Boží motivací tvoření byla výhradně láska, člověk má takovou svobodu, o které se existencialistům ani nezdá. Člověk je Bohem tak respektován, že mu dal svobodnou vůli určit svůj věčný osud rozhodnutím, jak odpoví na Boží nabídku milosti. Kdyby Bůh člověku nedal svobodnou vůli, zničil by lásku. Velikost člověka spočívá v tom, že je kvalitativně stvořen k obrazu Boha, že je vědomou svobodnou osobností. Ovšem, zatímco je Bůh ve své kvalitě nekonečný, člověk je ve své kvalitě omezen. Protože je člověk kvalitativní (ne kvantitativní) obraz Boha, jeho životní smysl, význam a hodnota přesahuje celý hmotný vesmír.

Život má smysl — milovat a radovat se z Boha. Bible učí, že ačkoli je člověk úplně ztracen, neznamená to, že není nic. Člověk je ztracen, poněvadž je oddělen od Boha svou mravní vinou. Ve velikosti a významu člověka vězí hrůza jeho ztracenosti. Pro člověka je ztracenost obzvláště tragická, poněvadž člověk je ve své celistvosti

někdo, je jedinečný, je Božím divem a Božím obrazem. Proto dal Bůh za člověka vše, co měl — svého Syna. Pro nicotnost by Bůh na kříži nezemřel. Bůh zemřel za velikost člověka, za svůj významný, milovaný výtvor, za nás za všechny. Protože věčný život má absolutní cenu, věčné zatracení, nechci to ani domyslet, je absolutní ztráta.

Přátelé, obzvláště vy, kteří si chcete dát nějaké předsevzetí do Nového roku a neznáte Ježíše Krista, zachránce hříšníků, zamyslete se na chvíli a prozkoumejte své nitro. Uvažujte o svém osudu, a rozhodněte se pro Krista.

— pst —

PŘEČETLI JSME ZA VÁS

Francouzští Micheliní

Izrael není na mapě severovýchodní Afriky, kterou vydala francouzská pneumatiková společnost Michelin pro automobilisty.

* Meka, Saudská Arabie

King Fahd slíbil 1,6 milionů kopií Koránu pro Sovětský Svaz, kde žije víc než 70 milionů muslimů, kteří mají pouze 30.000 koránových výtisků.

(Moody)

Mešity v SSSR

120 muslimských mešit bylo otevřeno v minulém roce v oblasti severního Kavkazu. Více než 1.500 muslimských poutníků navštívilo Meku. Méně než 50 poutníků navštívilo Meku v minulých desetiletích.

(Christianity Today)

Děti dnešního světa

Denně umírá na světě víc než 40.000 dětí hladem a na infekční choroby. Ročně umře 14 milionů dětí do věku pěti let. Hlad a války v letech 1980–1988 způsobily smrt 925.000 dětí jen v oblasti jižní Afriky (ne JAR). V Mozambiku umírá každé čtvrté dítě a zemřelo již víc než 500.000 dětí.

Hlad a války jsou odpovědné za neutěšenou situaci uprchlíků. Víc než 7 miliónů dětí patří do této kategorie. Na ulicích žije bez rodičů a přístřešku 30 miliónů dětí. Podvýživou trpí 23 miliónů dětí. Polovina podvyživených dětí žije v sedmi asijských zemích.

Na světě žije 1.715 miliónů dětí do věku patnácti let. Z toho je 340 miliónů dětí tělesně postižených, 85 miliónů dětí je postižených vážně a 450 miliónů jsou sirotci. Rodiče opustí 60 miliónů dětí ročně.

Ročně přijde o život 65 miliónů dětí aborty za asistence lékařů a dalších 25 miliónů dětí je utraceno ilegálními zákroky

Jen Bůh mohl stvořit lidský mozek

Mnozí často přirovnávají mozek k velkému počítači. Nesmíme však zapomínat, že mozek je nejen centrem myšlení a nápadů, ale také přijímá a registruje vizuální, zvukové a čichové podněty. V počítačovém jazyku, je mozek schopný zpracovat 100 miliard bitů informací a při své velikosti a malé váze k tomu všemu potřebuje pouze 20 watů elektrické energie.

Dr. Irwin A. Moon napsal tato slova: „Ze všech divů světa je lidský mozek tím neúžasnějším a nejzáhadnějším.“ Lidé ho ignorovali, zneužívali a dovršili s ním velkolepá díla. Vědci-medici jej dopodrobna rozpitvali a psychiatři ho psychoanalyzovali. Stále ještě nikdo nechápe, na jakém prin-

cipu pracuje. Abychom si utvořili určitou představu o tom, co v mozku a míše neustále probíhá, představme si 1000 telefonních centrál, každá z nich alespoň tak výkonná, aby mohla sloužit městu velikosti New Yorku. Víme, že v jediném mozku je více elektrických okruhů a elektronických ekvivalentů než ve všech radiových a televizních stanicích celého světa dohromady.

Další srovnání, které vám může dát lepší představu o proporcích lidského mozku, je následující. Kdyby byl člověk schopen postavit elektronický model lidského mozku, vyžadovalo by to budovu třikrát větší než je Empire State Building, která by jej mohla pojmout a všechnu energii získávanou Niagárskými vodopády. K ochlazení by potřebovala všechnu vodu Niagáry. I kdyby bylo toto monstrum postaveno, nebylo by přesto schopné rozhodnout, dáte-li si k snídani lívance či palačinky!

Průzkumem se dokázalo, že čím více používáme určité části mozku, tím je větší jeho kapacita. Ta část mozku, kterou nepoužíváme, zakrní. V Barmě žije muž, který se naučil z paměti 16.000 stran textu z posvátných buddhistických spisů. Měli bychom se zamyslet jak využíváme tento Boží dar v každodenním životě. Kolik biblických veršů máme v naší paměti? „Jenom Bůh mohl vložit toto velké zařízení do tak malého prostoru jako je lidská hlava.“

— Přeloženo s povolením vydavatele „The Path of Life“ —

HLAS AND — DOBRÁ NOVINA — HCJB, QUITO

Vysílání v 5:00 hodin UTC (ČSFR – 6:00 v zimě, 7:00 v létě) uslyšíte denně v pásmech 11, 25, 31 a 49 metrů, na kmitočtech 25950, 11835, 9610 a 6205 kHz.

Vysílání v 18:00 hodin UTC (ČSFR – 19:00 v zimě, 20:00 v létě) uslyšíte denně v pásmech 11, 13, 16 a 19 metrů, na kmitočtech 25950, 21480, 17790 a 15270 kHz.

OBJEDNÁVKY A PŘÍSPĚVKY

Distribuční připomínky, objednávky knihy a časopisu „Zápas o duši“, kazet, traktátů, ostatních tiskovin a materiálů adresujte na Ing. Bohuslav Vlček U stadionu 379 • 59501 Velká Bíteš

Dobrovolné příspěvky pošlete na Tiskový fond ZOD u Komerční banky v Brně. Číslo účtu 179 042-621.

Zahraniční čtenáři mohou posílat příspěvky na: HCJB World Radio Missionary Fellowship, Dept. Czechoslovak, Box 691, Quito, Ecuador. NEZAPOMEŇTE ohlásit změnu adresy.

ZÁPAS O DUŠI vydávají Pavel & Klára Steigerovi, HCJB World Radio Missionary Fellowship, Box 691, Quito, Ecuador. Vychází šestkrát ročně. Tisknou Ostravské tiskárny. Reg. číslo: